

Marken og gennem Haven. Da hun ved Siden af Havelaagen fik Øje paa nogle smukke Margeriter, standsede hun endog for at plukke dem.

Der var heri en Smule Trods mod Moderen, foruden at det var et Udslag af hendes ædruelige Retskaffenhed, den Ærefrygt for Sandheden, der fra Barnsben var bleven hende indpodet. Hun var sig intet urigtigt bevidst; men det skulde i hvert Tilfælde ikke skjules for Forældrene, med hvem hun havde spaseret.

Per fulgte ikke ind med. Han havde i Øjeblikket slet ingen Lyst til Selskabelighed. Nedenfor Verandatrappen bukkede han for hende, hvorpaa han gik ind i sin Stue, der havde egen Indgang fra Gavlen.

Her gav han sig til at gaa frem og tilbage over Gulvet for at bringe sit Sind i Ro. At der nu skulde gøres Alvor af Opbruddet herfra, var han stadig ganske klar over. Men hvor skulde han rejse hen? Kunde han vende tilbage til Jakobe? Var det ikke hans Pligt aabent at sige hende, at han var kommen til at holde af en anden? Og hvad saa? Og dersom han undertrykte Sandheden og tav? Ja, saa styrtede han sig hovedkulds tilbage i den Uredelighedens Pøl, hvoraf han — ved en god Skæbnes Styrelse — var begyndt at redde sig op.

Og dog var han nødsaget til at gøre netop dette. Saa fortvivlende det var, — han kunde umuligt